

мистецтво вимагають величезної самовіддачі, а значить — відмови від багато чого. Звідси — вічне незадоволення людини сьогоденням. Незадоволення, одвічне відчуття суперечності буття примушують людину творити, шукати, пізнавати.

Ще одну дихотомію екзистенціального типу знаходимо в спілкуванні. Людина пристрасно прагне до душевного контакту з іншою людиною, до необмеженого взаєморозуміння і довіри. Проте вона відчуває неможливість проникнути до кінця у світ іншої людини. Якщо є у світі щось недоступне, що не виявляється, таємниче — це душа Іншого.

Архаїчні форми культури розглядаються в структурній антропології як механізми розв'язання основних суперечностей людського існування й суспільної організації. Теоретичною підвалиною структурної антропології є націленість на певні стійкі, позаісторичні інваріанти людського світосприймання, на ментальні (приховані) структури, що ними визначається людська життєдіяльність, а також ідея інтеграції чуттєвого й раціонального у людині та її світовідношенні.

Французький філософ Клод Леві-Стросс зосереджує зусилля на моделюванні безсвідомих процесів, які репрезентують перехід природи в культуру. Мету дослідження соціальних і культурних структур Клод Леві-Стросс убачає у віднайденні принципів упорядкованості, котрими визначається розмаїття вірувань та соціальних інститутів. Вивчаючи шлюбні правила, термінологію спорідненості, особливості первісних класифікацій природного та соціального світів, ритуали, тотемні уподобання, міфи, маски — як особливі знакові системи, — антрополог виокремлює наявні за позірним розмаїттям соціальних реалій спільні схеми й можливості обміну (товарами, жінками, інформацією).

Відаючи перевагу незмінним («синхронним») відносинам перед тими, що історично змінюються («діахронними»), він з'ясовує принципове значення «бінарних опозицій» (сире - варене, гниуче - нетлінне, праве - ліве, жіноче - чоловіче, природне - культурне тощо) для міфологічної свідомості.

Схильність до класифікації світу з допомогою бінарних структур розглядається як вроджена антропологічна властивість людини. Велике значення має обґрунтована Леві-Строссом ідея потенційної спорідненості архаїчного та сучасного мислення. Поряд з дослідженнями на етнокультурному матеріалі деякі представники даної антропологічної галузі вивчають також структуру персонального буття людини, зокрема співвідношення структур зовнішнього й внутрішнього буття, духовної та тілесної сфер, центр взаємодії котрих — особистість. А дослідження особистості завжди було і буде актуальним предметом для міркувань та розвідок.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Леві-Стросс К. Структурная антропология / Пер. с фр. Вяч. Вс. Иванова. // К. Леві-Стросс — М.: Изд-во ЭКСМО-Пресс, 2001. — 512 с. (Серия «Психология без границ»)

Шекера Н.Є.

ІННОВАЦІЙНІСТЬ НАВЧАЛЬНИХ ЗАНЯТЬ В УМОВАХ ТЕХНІЧНОГО КОЛЕДЖУ

Стан освіти і перспективи її розвитку значною мірою залежать від політики держави у цій сфері. У багатьох країнах державна освітня політика вважає високий професійний і загальнокультурний рівень населення важливою умовою соціально-економічного розвитку, збереження і підвищення конкурентоспроможності національної економіки на світових ринках, безпеки і соціальної стабільності.

На сучасному етапі все очевиднішим стає те, що традиційна школа, орієнтована на передавання знань, умінь і навичок від покоління до покоління, від викладача до студента, не встигає за темпами їх нарощування.

Тому одним із провідних завдань повинно стати створення такого освітньо-розвивального середовища, у результаті взаємодії з яким у майбутнього фахівця сформується готовність до роботи в сучасних соціально-економічних умовах.

Розвиток системи освіти вимагає від педагогічної науки й практики вивчення і впровадження нових методів навчання і виховання студентів. Відбором, теоретичним осмисленням, класифікацією педагогічних інновацій займається нова галузь педагогічного знання – педагогічна інноватика. Її прогностичні розвідки, аналіз, оцінка конкретних реалій мають непересічну цінність і для педагогічної практики.

Під інноваційним розвитком освіти слід розуміти комплекс створених та запроваджених організаційних та змістових нововведень, розвиток низки факторів та умов, необхідних для нарощування інноваційного потенціалу освітньої системи. Такий складний психолого-педагогічний процес вимагає чітко спланованих системних дій з боку всіх освітянських структур, які в своїй сукупності складають основу інноваційної політики [4]. До основних напрямків інноваційних процесів в системі освіти на сучасному етапі її розвитку слід віднести:

1. Модернізацію типів та структури освітніх навчальних закладів (приватні, державні, комунальні; ліцеї, гімназії, коледжі, колежіуми; авторські школи тощо).

2. Оновлення змісту навчання і виховання;

3. Розробку та апробування нових педагогічних технологій;

4. Зміну форм і методів навчання та виховання;

5. Модернізацію форм і методів управління сучасним вищим навчальним закладом.

Значний внесок у розробку методології і теорії поняття педагогічної технології зроблений сучасними педагогами: В. Безпалько, Б. Лихачовим, М. Кларінім, В. Монаховим, Г. Селевко та іншими. Проблему педагогічної інноватики розглядали такі вчені як О. Арламов, М. Бургін, В. Журавльов, В. Загвязинський, Н. Юсуфбекова, А. Ніколс та інші.

Слово «інновація» має латинське походження і в перекладі означає оновлення, зміну, введення нового. У педагогічній інтерпретації інновація означає нововведення, що поліпшує хід і результати навчально-виховного процесу.

Дослідники проблем педагогічної інноватики (О. Арламов, М. Бургін, В. Журавльов, В. Загвязинський, Н. Юсуфбекова, А. Ніколс та ін.) намагаються співвіднести поняття нового у педагогіці з такими характеристиками, як корисне, прогресивне, позитивне, сучасне, передове.

Сучасні технології спрямовані на індивідуалізацію навчального процесу через збільшення самостійної роботи та тестового контролю знань. Змінюються відношення між викладачем і студентом у зв'язку з перерозподілом аудиторної і позааудиторної роботи. Нові технології наближають навчальний процес до особистісного навчання через самостійну роботу. Такий підхід природно підвищує його ефективність.

«Сучасний етап розвитку освіти в Україні характеризується інтенсивними і цілеспрямованими пошуками принципово нового в теорії і практиці навчання, у керуванні навчальним процесом. Вузьке професійне навчання більше не є достатньою підготовкою до роботи» [1].

До нових технологій навчання можуть бути віднесені оригінальні дидактичні системи навчання, нестандартні методи керування навчально-виховним процесом і самостійною роботою студентів. Наслідком інновацій як процесу пошуково-творчої діяльності є високий рівень професійної майстерності викладача, його культури, креативного мислення [2].

Серед інноваційних технологій, які доречно використовувати в умовах технічного коледжу, можна виділити дев'ять видів, а саме:

1) особистісно-орієнтовані технології (підвищення ефективності навчально-виховного процесу шляхом його індивідуалізації та диференціації, створення атмосфери комфорту в процесі навчання, розширення простору співробітництва між викладачами та студентами на гуманному суб'єкт-суб'єктному рівні);

2) нові інформаційні технології (сукупність методів і технологічних засобів збирання, організації, збереження, опрацювання, передачі й подання інформації за допомогою комп'ютерів і телеунікаційних мереж);

3) модульно-рейтингові технології (система навчання за окремими функціональними вузлами, відображеними у змісті, організаційних формах і методах – модулях із метою підвищення зацікавленості студентів у результатах навчання та об'єктивності оцінки знань з окремих предметів і фаху в цілому);

4) технології розвитку творчості (стимуляція у студентів інтересу до пізнавальної діяльності за допомогою завдань творчого характеру);

5) ігрові технології (імітація майбутньої професійної діяльності в ігровій формі);

6) діалогові технології (вирішення в режимі діалогу питань проблемного характеру, що не мають однозначного вирішення в науці та практиці);

7) проектні технології (розв'язання різних проблем, стимулювання інтересу студентів до самостійного здобуття певних знань, умінь і навичок);

8) технології цілепокладання та життєтворення (усвідомлення цілей обраної професійної діяльності, віра у свої можливості та власний успіх, сподівання на позитивні перспективи в майбутньому);

9) тренінгові технології (система діяльності щодо відпрацювання певних алгоритмів навчально-пізнавальних дій і способів розв'язання різних видів завдань, типових для людини з високорозвиненою мотивацією).

Вказані інноваційні технології можна поділити за ознакою масштабності перетворень на системні (особистісно-орієнтовані, нові інформаційні технології, модульно-рейтингові), модульні (технології розвитку творчості, ігрові та діалогові), локальні (проектні технології, цілепокладання та життєтворення, тренінгові).

Отже, інноваційні процеси в організації навчальних занять в технічному коледжі передбачають технологізацію професійної підготовки студентів та вимагають модернізацію та вдосконалення навчально-виховного процесу. Проведення інтерактивних занять дає можливість доповнити і поглибити знання студентів, викликати інтерес до навчальної дисципліни, сформувати у них ключові компетентності, серед яких: уміння вчитись, соціальна компетентність, загальнокультурна, здоров'язберігаюча компетентність, компетентності з інформаційних і комунікаційних технологій, громадянська та підприємницька компетентності, що відповідає вимогам сучасної освіти та дотримання компетентнісного підходу.

Використання інтерактивних занять спрямовані на підвищення ефективності навчального процесу, високого інтелектуального розвитку студентів, оволодіння ними навичками саморозвитку особистості.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Інформаційний збірник Міністерства освіти і науки України. – Київ: Освіта, 1995. – № 11. – 31с.
2. Сергеев А.В., Самойленко П.И. О современной технологи обучения / А.В.Сергеев, П.И.Самойленко // Специалист. – 1996. – №6. – С.31 – 33.
3. Технології роботи організаційних психологів: Навч. посіб. для студентів вищ. навч. закл. та слухачів ін-тів післядиплом. освіти / За наук. ред. Л. М. Карамушки. — К.: Фірма «ІНКОС», 2005. – 366 с.
4. Химинець В.В. «Інноваційна освітня діяльність». – Ужгород: Інформаційно-видавничий центр ЗІППО, 2007. – 364 с.

УДК 338.43

Шульга О.А.

РЕТРОСПЕКТИВНИЙ АНАЛІЗ РИНКОВИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ В АГРАНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Проанализирован ход и результаты рыночных преобразований в аграрном секторе экономики Украины. Обобщенно и систематизировано причины аграрного кризиса.

Сьогодні проводиться курс на поглиблення ринкових реформ в економіці. Однак різноманітність та неоднозначність поглядів вчених і політиків з цього приводу свідчить про відсутність конкретної концепції їх розв'язання, яка мала б комплексний, системний характер та визначала б роль держави при реформуванні аграрних відносин. Саме тому в сучасних умовах існує необхідність в теоретичному аналізі і узагальненні здійснених ринкових трансформацій в аграрному секторі економіки та визначення перспектив подальших перетворень.